

Коли, здається, час вмира...

Олена Матушек

Коли, здається, час вмира
І відчай огортає душу,
Я згадую - коло двора
Росла колись старезна груша,
Їй сто віків... По ній роки
Уздовж і впоперек ходили,
Коріння зжерли хробаки,
Вітри грозовиськом кадили.
А ми, жаліючи її -
Стара ж бо, дихає на ладан,-
Гойдались хвацько на гіллі
Молодшого - що поряд - саду.
А груша думами століть
Беззвучно у собі зітхає,
Уже й не диха, й не скрипить,
І раптом - знову зацвітає...